

Nádas István És Felesége Vállalati Üdülésen

Ennek a képnek határozottan tudom az időpontját, 1961 nyarán készült egy hajókiránduláson. Balatonfüreden volt a pécsi Uránbánya üdülője az úgynevezett Anna-házban. Velük is kapcsolatban voltam ugyanúgy, mint a Bakonyi Bauxitbányával, és kértem beutalót a gyerekekkel együtt. A feleségemmel, Magdával baloldalon ülünk. A jobboldalon ülő házaspárból a férfi nálunk dolgozott az Alukernél [Aluminiumipari Kereskedelmi Vállalat], nagyon sokat dolgozott az uránbánya részére, és ő is kapott beutalót. A feleségével van itt. Nekik is voltak gyerekeik és nekünk is, de a képen nincsenek rajta.

Nagyon kellemes üdülő volt, a Balaton-parton, közel a kis strandhoz. Teljes ellátás volt, és persze fizettük a részvételi díjat. Nekünk annyi volt az előnyünk, hogy a vállalati dolgozókkal azonos díjat fizettük. Tehát nem önköltséget, hanem annyit, amennyit megállapítottak a vállalati dolgozók üdülésére, a testvérvállalat dolgozói is ugyanolyan áron üdülhettek.

Az Inotai Alumíniumkohónak volt Káptalanfüreden egy üdülője, ott is voltunk kétszer is, ha jól emlékszem. A Bakonyi Bauxitbányának pedig Keszthelyen volt a Balaton-parton egy üdülője, és én el tudtam érni, hogy én is kaptam oda családi beutalót, és a feleségemmel és a két gyermekemmel ott tudtunk két hetet tölteni. Nem is egyszer, hanem kétszer, háromszor is voltunk ott, amíg kisebbek voltak a gyerekek. Ehhez baráti kapcsolat kellett; bementem az igazgatóhoz, hogy tud-e nekem biztosítani a családommal helyet, a megfelelő összeget én fizetem, szóval nem ajándékképpen. De nem én voltam így az egyetlen, mert más vállalatoktól is voltak, a

minisztériumból is, akikkel tartottak ők kapcsolatot. Az üdülő nem volt különösebben nagy, és a bányászok körében nem volt sikere, mert ők ott laktak a közelben, és általában már mindnek volt kis háztájija [lásd: háztáji gazdaság. Háztájiuk természetesen csak akkor lehetett a bányászoknak, ha a feleségük a térszben dolgozott, mert háztájit a mezőgazdasági termelőségvetkezeti tagok kaptak. -- A szerk.], és a szabadságukat ott töltötték. Szóval nem üdülőbe mentek. Néhányan azért a tisztviselőgárdából igen, de fizikai dolgozót ott nem nagyon láttunk.

Az 1960-as években talán nem is volt olyan nyár, hogy valahova nem mentünk volna. A gyerekek miatt mindent elkövettem, hogy valahova üdülni menjünk. Amikor ők már nagyobbak lettek, akkor azért kettesben is elmentünk, és akkor SZOT üdüléseket sikerült szerezni. A Szakszervezetek Országos Tanácsának is volt üdültetési rendszere, ahol meg lehetett igényelni bizonyos helyeket. A feleségem beteg volt, és javasoltak például gyógyüdülőt. Gyulán voltunk többször, Harkányban voltunk gyógyüdülőben. A harkányira emlékszem, 1970-ben volt, mert akkor nyertek a fiamék egy gépkocsinyeremény-betétkönyvet.

Külföldön mi nem voltunk vállalati üdülésen. Egyszer voltunk teljesen magánúton 1964-ben Opatijában a felségemmel. Az egy IBUSZ-utazás volt, akkor volt a húszéves házassági évfordulónk, és annak keretén belül befizettem ilyen egyhetes utat.